Nr 36 Warszawa, dnia 27 października 1949 r.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

TREŚĆ:

238. INSTRUKCJA MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1949 r. o trybie przyjmowania i rozdziału dostaw zagranicznych o specjalnym charakterze oraz o trybie rozliczenia z tytułu tych dostaw.

W celu unormowania postępowania przy przyjmowaniu i rozdziale dostaw zagranicznych o specjalnym charakterze oraz przy rozliczeniach z tytułu tych dostaw zarządza się w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, co następuje:

I. Postanowienia wstępne.

§ 1. 1. Przepisy niniejszej instrukcji mają zastosowanie do wszelkich towarów pochodzących z dostaw demobilowych, reparacyjnych oraz rewindykacyjnych (bez właściciela), mających charakter gospodarczy.

2. Postanowienia regulujące tryb rozliczenia za towary o charakterze inwestycyjnym (§§ 19—26) stosuje się odpowiednio do towarów z dostaw U. N. R. R. A. i z Eksport-Import-Banku.

§ 2. Dostawy wymienione w § 1 ust. 1, bez względu na ich przeznaczenie, przyjmuje Ministerstwo Handlu Zagranicznego przy pomocy własnych organów lub za pośrednictwem przedsiębiorstw handlu zagranicznego albo państwowych przedsiębiorstw spedycyjnych.

§ 3. 1. Narodowy Bank Polski wystawia faktury i inkasuje należności za dostawy wymienione w § 1 oraz prowadzi ewidencję rachunkową tych dostaw, przy czym dla poszczególnych ich rodzajów utrzymuje odrębne konta.

2. Narodowemu Bankowi Polskiemu przysługuje prawo kontroli rachunkowości prowadzonej przez odbiorców tych dostaw i stanów remanentów towarowych.

II. Czynności związane z przyjęciem i rozdziałem dostaw.

§ 4. 1. Ministerstwo Handlu Zagranicznego zawiadamia Narodowy Bank Polski o przyjętych zagranicą towarach w ramach dostaw wymienionych w § 1 ust. 1, a następnie o wysyłce każdego transportu z kraju dostawcy i o dacie nadejścia transportu do kraju. Zawiadomienia powinny zawierać następujące dane:

a) władzę lub przedsiębiorstwo przejmujące dostawę (§ 2),

b) rodzaj dostawy (demobil, reparacje, rewindykacje),

c) nazwę i rodzaj towaru,

d) ilość sztuk względnie wagę,

e) cenę i wartość łączną w walucie przyjętej za podstawę rozliczeniową dla danej dostawy,

f) numer i datę faktury względnie innego zastępującego fakturę dokumentu,

g) nazwę okrętu lub numer transportu kolejowego.

2. Powyższe dane są podstawą do prowadzenia przez Narodowy Bank Polski ewidencji towarowo-walutowej nadesłanych do kraju transportów.

3. Niezależnie od danych zawartych w ust. 1 Ministerstwo Handlu Zagranicznego bądź instytucje działające z jego polecenia (§ 2) obowiązane są przesyłać Narodowemu Bankowi Polskiemu protokóły zdawczo-odbiorcze (§ 5 ust. 3) lub protokóły komisyjnego odbioru (§ 5 ust. 4) oraz wszelkie inne materiały niezbędne dla Narodowego Banku Polskiego w związku z wykonywaniem niniejszej instrukcji.

§ 5. 1. Dostawy wymienione w § 1 ust. 1 przekazywane są przez Ministerstwo Handlu Zagranicznego odbiorcom krajowym, którymi są Centrale Handlowe lub Centrale Zaopatrzenia, wyznaczone do rozdziału takich samych lub podobnych towarów produkcji krajowej oraz inne instytucje nie będące placówkami handlu wewnętrznego np. Biuro Obrotu Maszynami (§ 10 ust. 3), a w przypadkach szczególnych także indywidualni inwestorzy.

2. Ustalenie właściwych odbiorców krajowych, dla poszczególnych rodzajów towarów należy do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

3. Przekazywanie towarów odbiorcy krajowemu winno być przeprowadzone komisyjnie, przy czym należy sporządzić protokół zdawczo-odbiorczy.

4. W uzasadnionych przypadkach przekazanie towarów z dostaw rewindykacyjnych może być dokonane w formie protokółu komisyjnego odbioru, sporządzonego przy udziale czynnika społecznego.

5. Przekazanie towarów odbiorcy krajowemu (ust. 3 i 4) winno być dokonane pod warunkami i skutkami wynikającymi z przepisów niniejszej instrukcji.

§ 6. 1. Ministerstwo Handlu Zagranicznego zawiadamia Ministerstwo Skarbu i Narodowy Bank Polski o mankach towarowych powstałych do chwili przekazania towarów odbiorcy krajowemu. Zawiadomienie to winno zawierać dane pozwalające ustalić, w jakim transporcie i w jakich rozmiarach powstało manko oraz przyczyny powstania tego manka.

2. Na podstawie decyzji Ministerstwa Skarbu, wydanej na wniosek Ministerstwa Handlu Zagranicznego, Narodowy Bank Polski spisuje z ewidencji towarowej manka niepokryte przez instytucje ubezpieczające.

III. Wycena i rozliczenie.

§ 7. 1. Ceny towarów pochodzących z dostaw wyszczególnionych w § 1 ust. 1, ustala Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego w oparciu o ceny takich samych lub podobnych wytworów przemysłu krajowego lub w oparciu o ceny importowe, a w przypadku niemożności zastosowania tych zasad — w oparciu o bieżącą wartość towaru ustaloną w drodze komisyjnego szacunku.

2. Odbiorcy krajowi tych towarów powinni nie później niż w ciągu 1 miesiąca od daty sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego przesłać do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, za pośrednictwem Ministerstwa Handlu Zagranicznego, wnioski o wycenę otrzymanych towarów, oparte o zasady wymienione w ust. 1.

3. W przypadkach wyjątkowych, w szczególności jeżeli chodzi o towary, których wartość jest trudna do ustalenia, podany wyżej termin może być przedłużony przez Ministerstwo Handlu Zagranicznego; o przedłużeniu terminu Ministerstwo Handlu Zagranicznego zawiadamia Narodowy Bank Polski.

4. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustalić jednolite podstawy rozliczeniowe dla poszczególnych rodzajów towarów np. dla towarów o charakterze inwestycyjnym.

§ 8. 1. Ustalone na podstawie przepisów § 7 ceny są w zasadzie cenami — franko wagon stacja graniczna lub — c. i. f. porty polskie.

2. Dla określonych dostaw ceny mogą być ustalone odmiennie — mianowicie loko magazyn zbiorczy lub franko wagon stacja docelowa.

§ 9. 1. Koszty związane z przejęciem dostaw zagranicą, jak również koszty rozprowadzenia w kraju, powstałe w przypadku ustalenia cen w sposób wskazany w § 8 ust. 2 pokrywa Narodowy Bank Polski na zlecenie Ministerstwa Handlu Zagranicznego.

2. Wspomniane wyżej koszty znajdują pokrycie w cenie towaru (§ 7 ust. 1) z tym, że dla uproszczenia rozliczeń mogą być one ustalone w ryczałtowych stawkach, właściwych dla określonych rodzajów dostaw (§ 4 ust. 1 pkt b).

3. Wysokość ryczałtowych stawek kosztów ustala Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego.

4. Planowane koszty przyjmowania dostaw zagranicą podlegają zatwierdzeniu przez Ministerstwo Skarbu.

5. Narodowy Bank Polski pokrywa również na podstawie przedstawionych dokumentów koszty związane z reeksportem towarów (§ 16 ust. 2), magazynowaniem w przypadku braku odbiorcy krajowego, naprawą uszkodzeń itp.

§ 10. 1. Po otrzymaniu protokółu zdawczo-odbiorczego (§ 5 ust. 3) albo protokółu komisyjnego odbioru (§ 5 ust. 4) i ustaleniu ceny, Narodowy Bank Polski wystawia fakturę z wyodrębnieniem w niej wartości towaru i kwoty kosztów.

2. Faktura powinna zawierać stwierdzenie, czy objęte nią towary weszły do kraju przed datą 31 grudnia 1948 roku czy też po tej dacie.

3. Fakturowanie towarów rozprowadzonych przez instytucje nie będące placówkami handlu wewnętrznego (np. Centralne Biuro Obrotu Maszynami) następuje z reguły bezpośrednio na ostatecznych odbiorców na podstawie dekadowych zestawień otrzymywanych przez Narodowy Bank Polski, przy czym zestawienia te winny być oparte o protokóły zdawczo-odbiorcze lub protokóły komisyjnego odbioru.

4. Odbiorca krajowy może zgłaszać reklamacje w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury. Reklamacja nie może dotyczyć ilości i jakości towarów, ustalonych protokółem zdawczo-odbiorczym lub protokółem komisyjnego odbioru.

§ 11. Należności zainkasowane przez Narodowy Bank Polski przekazywane są na dochód budżetu Państwa w sposób i w terminach ustalonych szczegółowo przez Ministra Skarbu.

IV. Zapłata za towary nie mająca charakteru inwestycyjnego.

§ 12. 1. Odbiorca krajowy uzyskuje prawo dysponowania towarem nie mającym charakteru inwestycyjnego po dokonaniu w Narodowym Banku Polskim zapłaty należności wykazanej w odnośnej fakturze, a w przypadkach przewidzianych w § 13 po uzyskaniu decyzji o rozłożeniu należności na raty.

2. Zapłata powinna być dokonana w ciągu 30 dni od daty wystawienia faktury z wyjątkiem przypadków, o których mowa w §§ 13—16 niniejszej instrukcji.

§ 13. W przypadkach gospodarczo uzasadnionych Ministerstwo Skarbu na podstawie opinii Ministerstwa Handlu Zagranicznego może rozłożyć na raty zapłatę należności za towary pochodzące z dostaw, o których mowa w niniejszej instrukcji.

§ 14. W przypadkach, gdy towar za zgodą Ministerstwa Skarbu zostanie przez właściwą władzę przeznaczony na tworzenie zapasów o specjalnym przeznaczeniu, następuje zawieszenie zapłaty aż do chwili upłynnienia tego zapasu lub też zmiany przeznaczenia towaru.

§ 15. Towary o charakterze specjalnym (o nieustalonym zapotrzebowaniu rynkowym) mogą być przekazywane odbiorcom krajowym do sprzedaży komisowej na warunkach ustalonych przez Ministerstwo Skarbu.

§ 16. 1. W przypadkach, gdy towar przeznaczony zostanie na reeksport następuje odroczenie rozliczenia aż do chwili realizacji eksportu — z tym że obowiązki wynikające z § 5 ust. 3 ciążą na właściwym przedsiębiorstwie handlu zagranicznego.

2. Rozliczenie transakcji reeksportowych następuje na podstawie kwoty uzyskanej z odsprzedaży waluty eksportowej po obowiązującej stawce przeliczeniowej Narodowego Banku Polskiego dla dewiz, z potrąceniem wszelkich kosztów związanych z reeksportem. Przedsiębiorstwa handlu zagranicznego przeprowadzające transakcje obowiązane są przedstawić Narodowemu Bankowi Polskiemu rozliczenia z tytułu każdej transakcji w przeciągu dni 30 od daty zawiadomienia przedsiębiorstwa przez Narodowy Bank Polski o wpływie należności od odbiorcy zagranicznego.

§ 17. W przypadkach wyszczególnionych w §§ 13—16 Minister Skarbu może uzależnić prawo dysponowania towarami przez odbiorców krajowych względnie przez

przedsiębiorstwa handlu zagranicznego od złożenia odpowiedniego zabezpieczenia.

§ 18. 1. Gdy odbiorca krajowy nie zapłaci należności objętej fakturą w terminie określonym w § 12 ust. 2, lub też nie zapłaci w ustalonym terminie którejkolwiek raty (§ 13) lub wreszcie nie dopełni zobowiązań wynikających z postanowień §§ 14—16 niniejszej instrukcji. Narodowy Bank Polski zaliczy mu odsetki zwłoki według każdorazowo obowiązującej stopy procentowej, jak również kary za zwłokę w wysokości 0,1% dziennie od przypadającej należności. Kary za zwłokę liczone będą również wówczas, gdy odbiorcy krajowi w terminie określonym nie prześlą wniosku o wycenę towarów (§ 7 ust. 2).

2. Należności za dostawy jak również należności z tytułu kosztów, odsetek i kar za zwłokę podlegają ściągnięciu przez Narodowy Bank Polski.

3. W przypadkach wyjątkowych Ministerstwo Skarbu władne jest umorzyć odsetki i kary za zwłokę, powstałe w przypadkach objętych ustępem 1 i § 20 ust. 3.

V. Tryb rozliczenia należności za towary o charakterze inwestycyjnym.

§ 19. 1. Do towarów o charakterze inwestycyjnym pochodzących z dostaw wymienionych w § 1ust. 1 nie mają zastosowania postanowienia §§ 12—18 niniejszej instrukcji.

2. Towary, o których mowa w ust. 1, o ile nadeszły do kraju w terminie do dnia 31 grudnia 1948 r., są rozliczane zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 18 marca 1949 r. w sprawie powiększenia ogólnej wartości inwestycji objętych Państwowym Planem Inwestycyjnym na 1948 r. przez włączenie zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze — w ramach Państwowego Planu Inwestycyjnego na 1948 r. (art. 4 ustawy z dnia 24 lutego 1948 r. o Państwowym Planie Inwestycyjnym na rok 1948 — Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 152) w sposób określony §§ 20 — 24 niniejszej instrukcji.

3. Wymienione w ust. 1 towary, które nadeszły do kraju, poczynając od dnia 1 stycznia 1949 r., są rozliczane na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1949 r. w sprawie wykonania Planu Inwestycyjnego na rok 1949 w zakresie importu inwestycyjnego, w sposób określony §§ 20 i 25 niniejszej instrukcji.

§ 20. 1. Inwestorzy, otrzymujący towary wymienione w § 19, winni w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury za te towary (§ 10) przedstawić Narodowemu Bankowi Polskiemu zaświadczenie Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, stwierdzające inwestycyjny charakter towaru.

2. Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego wydaje indywidualne zaświadczenia dla poszczególnych inwestorów lub zalicza całość względnie określone grupy dostaw jako towary o charakterze inwestycyjnym.

3. Jeżeli inwestor nie przedstawi powyższego zaświadczenia w terminie wskazanym w ust. 1 zaliczone mu będą odsetki i kary za zwłokę w wysokości określonej w postanowieniach § 18 niniejszej instrukcji.

4. Zaliczenie całości względnie określonej grupy dostaw do towarów o charakterze inwestycyjnym (ust. 2) zwalnia inwestora od obowiązku przedstawienia zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1.

5. Inwestor uzyskuje prawo dysponowania towarem, wymienionym w § 19 po stwierdzeniu inwestycyjnego charakteru dostawy (ust. 2).

§ 21. Rozliczenie towarów o charakterze inwestycyjnym z dostaw objętych § 1 ust. 1, które nadeszły do dnia 31 grudnia 1948 r. przeprowadzane jest odrębnie dla samej wartości towaru (§§ 9 i 10) i odrębnie dla kosztów, związanych z przyjęciem dostawy zagranicą i rozprowadzeniem jej w kraju.

§ 22. Celem przeprowadzenia rozliczeń z tytułu wartości samych towarów o charakterze inwestycyjnym, odpowiadających warunkom § 19 ust. 2, Narodowy Bank Polski po stwierdzeniu inwestycyjnego charakteru dostawy (§ 20) przesyła odpisy faktur:

a) Ministerstwu Skarbu (Centralna Księgowość), gdy odbiorcą jest jednostka budżetu państwowego, a to dla spowodowania uruchomienia w ramach Planu Inwestycyjnego na rok 1948 kredytu skarbowego w formie dotacji towarowej; Ministerstwo Skarbu (Centralna Księgowość) przychoduje wartość towarów objętych fakturą na rachunku „Realizacja zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze lat 1947 — 1948", rozchoduje zaś sumę faktury na rachunku „Dotacja na fundusz zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze lat 1947—1948", przy czym oba te rachunki prowadzone są oddzielnie dla poszczególnych rodzajów dostaw (demobilowe, reparacje itp.),

b) Bankowi finansującemu danego inwestora, dla pozostałych odbiorców celem przeprowadzenia operacji kredytowej w ramach Państwowego Planu Inwestycyjnego na 1948 r.

§ 23. 1. Bank Gospodarstwa Krajowego zapisuje równowartość udzielonych kredytów skarbowych (dotacji towarowych) na podstawie odpisów faktur otrzymanych z Ministerstwa Skarbu (Centralna Księgowość), jak również równowartość udzielonych kredytów bankowych (§ 22 pkt b) na dobro specjalnego rachunku, prowadzonego odrębnie dla poszczególnych rodzajów dostaw (demobilowe, reparacyjne itd.).

2. Postanowienia ust. 1 obowiązują również Państwowy Bank Rolny, a inne banki biorące udział w rozliczeniu towarów o charakterze inwestycyjnym, objętych § 19 ust. 2, tylko w zakresie rozliczeń z odbiorcami wymienionymi w § 22 pkt b).

3. Tryb obciążenia odbiorców przez banki finansujące inwestorów, jak również tryb rozliczenia między tymi bankami, Ministerstwem Skarbu (Centralna Księgowość) oraz Narodowym Bankiem Polskim ustali odrębne zarządzenie Ministra Skarbu.

§ 24. Rozliczenie z tytułu kosztów związanych z przyjęciem zagranicą i rozprowadzeniem w kraju towarów o charakterze inwestycyjnym odpowiadających warunkom (§ 19 ust. 2) przeprowadzane jest przez Bank Gospodarstwa Krajowego, który pokrywa te koszty w ciężar kredytów przewidzianych w Planie Inwestycyjnym na 1949 r., według zasad określonych postanowieniami zarządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 2 lipca 1949 r. w sprawie wykonania Planu Inwestycyjnego na rok 1949 w zakresie importu inwestycyjnego.

§ 25. 1. Celem przeprowadzenia rozliczeń towarów inwestycyjnych, odpowiadających warunkom § 19 ust. 3, Narodowy Bank Polski po otrzymaniu od inwestora zaświadczenia (§ 20) przesyła odpisy faktur oddziałom banków finansujących inwestorów, przy czym dotyczy to zarówno faktur wystawionych dla jednostek budżetu państwowego jak i dla pozostałych inwestorów.

2. Oddziały banków finansujących inwestorów pokrywają te faktury zarówno odnośnie wartości towaru jak i kosztów związanych z przyjęciem zagranicą i rozprowadzeniem go w kraju, w trybie określonym postanowieniami uchwały Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1949 r. w sprawie wykonania Planu Inwestycyjnego na rok 1949 w zakresie importu inwestycyjnego.

§ 26. 1. Rozliczenie z tytułu dostaw Eksport-Import-Banku winny być przeprowadzane w oparciu o postanowienia instrukcji Ministra Skarbu w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 8 lipca 1949 r. w sprawie rozliczenia dostaw inwestycyjnych z kredytów Eksport-Import-Banku (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 25, poz. 160).

2. Wspomniane dostawy mają w całości charakter inwestycyjny w związku z czym rozliczenie ich nie wymaga przedstawiania Narodowemu Bankowi Polskiemu zaświadczeń przewidzianych w § 20 niniejszej instrukcji.

VI. Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 27. Narodowy Bank Polski sporządza miesięczne sprawozdania dla każdego rodzaju dostaw oddzielnie i przesyła je w terminie do dnia 15 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministerstwa Skarbu, Ministerstwa Handlu Zagranicznego i Najwyższej Izby Kontroli. Sprawozdania miesięczne powinny obejmować:

a) zestawienie ilościowe z uwzględnieniem rodzaju dostaw i poszczególnych grup towarowych objętych dostawami,

b) bilans brutto każdego rodzaju dostaw z załącznikami do głównych kont buchalteryjnych,

c) sprawozdanie kasowe o wpływach i wypłatach z każdego rodzaju dostaw.

§ 28. 1. Celem zapewnienia stałej koordynacji pracy urzędów i instytucji, którym instrukcja niniejsza przekazuje czynności związane z dostawami o specjalnym charakterze, powołuje się „Komisję Koordynacyjną w zakresie dostaw specjalnych", której przewodniczącego i jednego członka powołuje Minister Skarbu, a pozostałych (po jednym) powołują: Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Minister Handlu Zagranicznego, Minister Handlu Wewnętrznego, Prezes Narodowego Banku Polskiego i Prezes Banku Gospodarstwa Krajowego.

2. Zakres działania wspomnianej Komisji ustali regulamin wydany przez Ministra Skarbu.

3. Za udział w pracach Komisji stałym jej członkom przysługuje wynagrodzenie według obowiązujących zasad (uchwała Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r. Dz. Urz. Min. Sk. z 1948 r. Nr 18).

§ 29. Postanowienia §§ 12—26 niniejszej instrukcji mają zastosowanie również do dostaw otrzymanych przez odbiorców krajowych przed datą jej ogłoszenia.

§ 30. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą instrukcja Ministra Skarbu wydana w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania z dnia 27 maja 1947 r. o regulowaniu niektórych kredytowych i nieodpłatnych dostaw zagranicznych oraz sprzeczne z niniejszą instrukcją postanowienia szczegółowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie wspomnianej instrukcji z dnia 27 maja 1947 r.

Minister Skarbu K. **Dąbrowski**
Przewodniczący Państwowej Komisji
Planowania Gospodarczego wz. **St. Jędrychowski**

---

239. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 października 1949 r.

w sprawie trybu rozliczenia dostaw zagranicznych o specjalnym charakterze między bankami finansującymi inwestorów, Ministerstwem Skarbu (Centralna Księgowość) oraz Narodowym Bankiem Polskim.

W związku z postanowieniami § 6 Uchwały Rady Ministrów z dnia 18 marca 1949 r. w sprawie powiększenia ogólnej wartości inwestycji, objętych Państwowym Planem Inwestycyjnym na rok 1948 przez włączenie zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze, § 11 Uchwały Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1949 r. w sprawie wykonania Planu Inwestycyjnego na rok 1949 w zakresie importu inwestycyjnego oraz § 23 ust. 3, § 25 i § 26 Instrukcji Ministra Skarbu w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1949 r. o trybie przyjmowania i rozdziału dostaw zagranicznych o specjalnym charakterze oraz o trybie rozliczenia z tytułu tych dostaw, zarządzam co następuje:

1. Użyte w niniejszym zarządzeniu skróty oznaczają:

a) — „uchwała R. M. z dnia 18. III. 1949 r." — uchwałę Rady Ministrów z dnia 18 marca 1949 r. w sprawie powiększenia ogólnej wartości inwestycji objętych Państwowym Planem Inwestycyjnym na rok 1948 przez włączenie zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze,

b) — „uchwała R. M. z dnia 21. VI. 1949 r." — uchwałę Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1949 r. w sprawie wykonania Planu Inwestycyjnego na rok 1949 w zakresie importu inwestycyjnego,

powołane zaś w niniejszym zarządzeniu paragrafy oznaczają paragrafy Instrukcji Ministra Skarbu w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1949 r. o trybie przyjmowania i rozdziału dostaw zagranicznych o specjalnym charakterze oraz o trybie rozliczenia z tytułu tych dostaw.

I. Rozliczenia dostaw nadeszłych do kraju do dnia 31. XII. 1948 r.

A. Rozliczenia z tytułu wartości samych towarów (bez kosztów).

2. Jeżeli odbiorcą dostawy jest jednostka budżetu państwowego tj. urzędy państwowe oraz instytucje państwowe nie będące przedsiębiorstwami (§ 22 pkt a), Narodowy Bank Polski — po bezskutecznym upływie 30-dniowego terminu do zgłoszenia reklamacji (§ 10 ust. 4) i po stwierdzeniu inwestycyjnego charakteru dostawy (§ 20)—przesyła Ministerstwu Skarbu (Centralna Księgowość) w 2-ch egzemplarzach odpisy odnośnej faktury, na których winna być umieszczona następująca klauzula:

„Objęte fakturą towary nadeszły do kraju do dnia 31. XII. 1948 r. i stwierdzono inwestycyjny ich charakter. Należność (netto tj. bez zryczałtowanych kosztów) za towary, objęte fakturą w kwocie zł . . . . słownie zł . . . . podlega zgodnie z uchwałą R. M. z dnia 18. III. 1949 r. w sprawie powiększenia ogólnej wartości inwestycji objętych Państwowym Planem Inwestycyjnym na rok 1948 przez włączenie zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze — rozliczeniu w myśl art. 4 ustawy z dnia 24 lutego 1948 r. o Państwowym Planie Inwestycyjnym na rok 1948".

3. Odpisy faktur, o których mowa w pkt 2, przesyłać będzie Narodowy Bank Polski do Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu raz na miesiąc, w terminie do dnia 25 każdego miesiąca.

4. Równowartością przesłanych do Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu odpisów faktur (tj. należnością za towary netto — bez zryczałtowanych kosztów) uznaje Narodowy Bank Polski konta odbiorców, obciążając jednocześnie rachunek „Ministerstwo Skarbu — Realizacja zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze lat 1947—1948", prowadzony dla każdego rodzaju dostaw oddzielnie.

5. O ewentualnych stornach, bonifikatach itp., powstałych z przyczyn uzasadnionych, Narodowy Bank Polski winien niezwłocznie zawiadamiać Centralną Księgowość Ministerstwa Skarbu.

6. Stan rachunku „Ministerstwo Skarbu — Realizacja zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze lat 1947—1948" uzgadniany będzie przez Narodowy Bank Polski z Centralną Księgowością Ministerstwa Skarbu w terminach miesięcznych.

7. Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu zaprzychoduje równowartość faktur, o których mowa w pkt 4, otrzymanych z Narodowego Banku Polskiego na rachunku „Realizacja zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze lat 1947—1948", rozchodując ją jednocześnie na rachunek „Dotacja na fundusz zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze lat 1947—1948".

8. Drugie egzemplarze otrzymanych z Narodowego Banku Polskiego faktur, Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu, po przeprowadzeniu księgowań, wskazanych w pkt 7, przesyła do Banku Gospodarstwa Krajowego, zaznaczając na nich fakt zarachowania faktury przez swoją księgowość.

9. Odpisy faktur, wystawionych dla pozostałych odbiorców (§ 22 pkt b), tj. dla przedsiębiorstw i instytucji posiadających osobowość prawną, Narodowy Bank Polski — przy zachowaniu postanowień pkt 2 — przesyła w 2-ch egzemplarzach Bankowi Gospodarstwa Krajowego.

10. Równowartością przesłanych do Banku Gospodarstwa Krajowego odpisów faktur, tj. należnością za towary netto (bez zryczałtowanych kosztów) Narodowy Bank Polski uznaje konta odbiorców, obciążając jednocześnie rachunek nowootwarty na podstawie pkt 11.

11. Prowadzony przez Narodowy Bank Polski rachunek „Państwowy Fundusz Inwestycyjny" ulega likwidacji, a saldo tego rachunku winno być przeniesione na

nowootwarty w tymże banku rachunek „Bank Gospodarstwa Krajowego — Fundusz Inwestycyjny dostaw zagranicznych o specjalnym charakterze", prowadzony dla każdego rodzaju dostaw oddzielnie.

12. W razie otrzymania czy to z Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu czy też z Narodowego Banku Polskiego faktury, dotyczącej inwestora finansowanego w ramach bieżącego planu inwestycyjnego — w zakresie inwestycji przez Bank współdziałający, Bank Gospodarstwa Krajowego przesyła jeden odpis faktury do właściwego banku, celem przeprowadzenia operacji wskazanych w pkt 13—16.

13. Wartość towarów netto (bez zryczałtowanych kosztów), objętą fakturami wystawionymi na jednostki budżetu państwowego (§ 22 pkt a), bank finansujący inwestycje danego inwestora rozlicza na rachunkach wymienionych w pkt 15 jako kredyt skarbowy, bezpośrednio na podstawie odpisów faktur, wymienionych w pkt 8 i 12, bez odrębnego wniosku inwestora i bez pobierania skryptu dłużnego lub innego rodzaju zabezpieczenia.

14. Na wartość towarów netto (bez zryczałtowanych kosztów), objętą fakturami, wystawionymi na pozostałych odbiorców (§ 22 pkt b), bank finansujący danego inwestora udziela mu kredytu bankowego na zasadach, obowiązujących odnośnie kredytów bankowych z Państwowego Planu Inwestycyjnego na rok 1948.

15. Bank finansujący inwestycje danego inwestora zapisuje równowartość udzielonych kredytów (skarbowych i bankowych) na dobro rachunku „Fundusz Inwestycyjny z tytułu zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze lat 1947—1948 — rozliczeniowy", obciążając jednocześnie rachunki inwestorów w grupie „Kredyty z zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze lat 1947—1948" z tytułu udzielonych kredytów.

W ramach tej grupy będą prowadzone następujące rachunki:

a) rachunek pożyczek średnioterminowych z zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze lat 1947—1948 Centralnych Zarządów Przemysłów b. Ministerstwa Przemysłu i Handlu,

b) rachunek pożyczek średnioterminowych z zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze lat 1947—1948 innych resortów,

c) rachunek kredytów skarbowych z tytułu zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze lat 1947—1948.

Księgowanie udzielonych kredytów odbywać się będzie na powyższych rachunkach według Części i Działów Państwowego Planu Inwestycyjnego na rok 1948.

16. Do rachunku „Fundusz Inwestycyjny z tytułu zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze lat 1947—1948 — rozliczeniowy" prowadzone będą odrębne subkonta dla każdego rodzaju dostaw.

17. Kwoty, figurujące dotychczas w bankach finansujących inwestorów (Bank Gospodarstwa Krajowego, Państwowy Bank Rolny) na rachunku „Fundusz Inwestycyjny z tytułu dostaw demobilowych — rozliczeniowy" banki te rozprowadzą na odpowiednie subkonta (pkt 16), zaś kwoty figurujące dotychczas na rachunkach: „pożyczek średnioterminowych dostaw demobilowych i zagranicznych C. Z. P. Min. P. i H." oraz „pożyczek średnioterminowych z dostaw demobilowych i zagranicznych innych resortów", — banki te rozprowadzą na odpowiednie subkonta prowadzone według Części i Działów Państwowego Planu Inwestycyjnego na rok 1948.

18. Kwoty, które dotychczas wpłynęły na pokrycie udzielonych kredytów średnioterminowych z dostaw demobilowych i zagranicznych, a które księgowane były na rachunku „Fundusz Inwestycyjny z tytułu dostaw demobilowych — gotówkowy" przekaże bank finansujący inwestora (B. G. K., P. B. R.) na rachunek żyrowy Ministerstwa Skarbu w Narodowym Banku Polskim na Część 26 Dział 1 § 27 dochodów budżetowych.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego zarządzenia wymieniony wyżej rachunek „Fundusz Inwestycyjny z tytułu dostaw demobilowych — gotówkowy" prowadzony będzie pod nazwą „Fundusz Inwestycyjny z tytułu zagranicznych dostaw inwestycyjnych o specjalnym charakterze lat 1947—1948 — gotówkowy", a kwoty które wpłyną na ten rachunek Bank inwestujący (B. G. K., P. B. R.) przekazywać będzie bieżąco na wyżej podany rachunek żyrowy Ministerstwa Skarbu w Narodowym Banku Polskim.

19. Jeżeli kredytobiorcą jest jednostka, korzystająca w bieżącym planie inwestycyjnym ze środków zwrotnych, lub jednostka, która wprawdzie nie jest objęta bieżącym państwowym planem inwestycyjnym, należy jednak do kategorii jednostek uprawnionych w myśl każdocześnie obowiązujących przepisów do korzystania ze środków zwrotnych państwowego planu inwestycyjnego — banki finansujące inwestycje pobierają od kredytów objętych niniejszym rozdziałem odsetki w wysokości stosowanej każdocześnie odnośnie kredytów inwestycyjnych zwrotnych.

Jeżeli kredytobiorcą jest jednostka korzystająca w bieżącym państwowym planie inwestycyjnym ze środków bezzwrotnych lub jednostka, która wprawdzie nie jest objęta bieżącym państwowym planem inwestycyjnym, należy jednak do kategorii jednostek uprawnionych w myśl każdocześnie obowiązujących przepisów do korzystania ze środków bezzwrotnych państwowego planu inwestycyjnego — banki finansujące inwestycje nie pobierają od kredytów objętych niniejszym rozdziałem żadnych prowizji i odsetek i nie zaliczają żadnych kosztów.

20. W sprawozdaniu rocznym z wykonania Państwowego Planu Inwestycyjnego na rok 1948 powinny być wykazane przez Bank Gospodarstwa Krajowego i inne banki finansujące inwestycje, wydatki inwestycyjne na towary pochodzące z dostaw zagranicznych o specjalnym charakterze odrębnie od wydatków, dokonanych na podstawie Państwowego Planu Inwestycyjnego na rok 1948.

B. Rozliczenia z tytułu kosztów związanych z przyjęciem dostaw zagranicą i rozprowadzeniem ich w kraju.

21. Koszty (zryczałtowane) dostaw zagranicznych o specjalnym charakterze, nadeszłych do kraju do dnia 31. XII. 1948 r., zarówno od towarów odebranych przez jednostki budżetu państwowego jak i przez pozostałych odbiorców (§ 22 pkt a) i b), pokrywane będą w trybie uchwały Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1949 r.

22. Narodowy Bank Polski przesyła w drodze inkasa bankowego do oddziałów banków, finansujących inwestycje danego inwestora, trzeci odpis faktury wystawionej z wyodrębnieniem w niej wartości towaru i kwoty zryczałtowanych kosztów (§ 10 ust. 1) względnie odpis faktury wystawionej wyłącznie na zryczałtowane koszty, celem pokrycia należności z tytułu zryczałtowanych kosztów w trybie postanowień § 5 uchwały R. M. z dnia 21. VI. 1949 r. Na odnośnym odpisie faktury winna być umieszczona następująca klauzula:

„Objęte fakturą zryczałtowane koszty dotyczą towarów nadeszłych do kraju do dnia 31. XII. 1948 r., których inwestycyjny charakter został stwierdzony. Należność z tytułu zryczałtowanych kosztów w kwocie zł . . . . . słownie zł . . . . zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 21. VI. 1949 r. w sprawie wykonania Planu Inwestycyjnego na rok 1949 w zakresie importu inwestycyjnego — podlega pokryciu w ciężar rezerwy na import inwestycyjny".

II. Rozliczenia dostaw nadeszłych do kraju po dniu 31. XII. 1948 r.

23. Odpisy faktur dotyczące dóbr inwestycyjnych z bieżących dostaw zagranicznych o specjalnym charakterze tj. nadeszłych do kraju po dniu 31. XII. 1948 r. bez względu na to czy wystawione zostały na jednostki budżetu państwowego czy też na pozostałych odbiorców, Narodowy Bank Polski—po bezskutecznym upływie 30-dniowego terminu do zgłoszenia reklamacji (§ 10 ust. 4) i po stwierdzeniu inwestycyjnego charakteru dostawy (§ 20) — przesyła w jednym egzemplarzu w drodze inkasa bankowego do oddziałów banków finansujących inwestycje danego inwestora, celem pokrycia należności fakturowej brutto tj. wartości towarów oraz zryczałtowanych kosztów (§ 10 ust. 1) w trybie uchwały

R. M. z dnia 21. VI. 1949 r. Na odpisie przesyłanej odnośnemu bankowi faktury winna być umieszczona następująca klauzula:

„Objęte fakturą towary nadeszły do kraju po dniu 31. XII. 1948 r. i stwierdzono inwestycyjny ich charakter. Należność fakturowa brutto (za towary i zryczałtowane koszty) w kwocie zł . . . . . słownie zł . . . . . . — zgodnie z uchwałą R. M. z dnia 21. VI. 1949 r. w sprawie wykonania Planu Inwestycyjnego na rok 1949 w zakresie importu inwestycyjnego — podlega pokryciu w ciężar rezerwy na import inwestycyjny".

III. Przepisy przejściowe i końcowe.

24. Równowartość faktur wystawionych przez Narodowy Bank Polski za inwestycyjne towary z dostaw zagranicznych o specjalnym charakterze, które nadeszły do kraju do dnia 31. XII. 1948 r., za które należność po dniu 31 marca 1949 r., pokryta została gotówką — niezgodnie z uchwałą R. M. z dnia 18. III. 1949 r. — winna być na żądanie inwestora zwrócona na dobro tych funduszów, z których nastąpiło ich pokrycie.

25. Narodowy Bank Polski dokona odnośnych zwrotów gotówki po stwierdzeniu, że dostawa nadeszła do kraju do dnia 31. XII. 1948 r. i że towary objęte zapłaconą fakturą mają charakter inwestycyjny.

26. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu K. Dąbrowski

---

240. Instrukcja z dnia 22 października 1949 r. wydana przez Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli w sprawie niszczenia umorzonych państwowych papierów wartościowych, biletów skarbowych, skryptów dłużnych i innych tytułów dłużnych Skarbu Państwa.

1) Umorzone państwowe papiery wartościowe, bilety skarbowe, skrypty dłużne i inne tytuły dłużne Skarbu Państwa, zwane w dalszym ciągu walorami, podlegają Komisyjnemu niszczeniu w Oddziałach Narodowego Banku Polskiego, znajdujących się w miejscowościach, będących siedzibą Izb Skarbowych.

2) W skład Komisji niszczenia wchodzą: jeden przedstawiciel Ministerstwa Skarbu oraz dwaj przedstawiciele Narodowego Banku Polskiego. Ministerstwo Skarbu deleguje bądź urzędnika Zarządu Centralnego Ministerstwa bądź upoważnia Dyrektora właściwej terytorialnie Izby Skarbowej do delegowania urzędnika Izby Skarbowej lub Urzędu Skarbowego.

3) Czynności Komisji odbywają się w obecności delegata właściwej terytorialnie Delegatury Najwyższej Izby Kontroli, delegata Zarządu miejscowego Okręgu Związku Zawodowego Pracowników Finansowych oraz delegata Generalnego Sekretariatu Narodowego Banku Polskiego. Nieprzybycie tych delegatów nie wstrzymuje prac Komisji.

4) Niszczenie umorzonych biletów skarbowych i obligacyj P. P. O. K. 1946 r. odbywa się każdego roku w okresie od 1 października do 30 listopada. Terminy niszczenia innych walorów ustala Ministerstwo Skarbu.

5) O terminie zamierzonego niszczenia walorów—po uprzednim uzgodnieniu tego terminu z Generalnym Sekretariatem Narodowego Banku Polskiego — zawiadamiają Oddziały Narodowego Banku Polskiego nie później, jak na dwa tygodnie przed terminem niszczenia:

a) Ministerstwo Skarbu Dep. VI. Wydział Pożyczek i Długów,

b) właściwą terytorialnie Delegaturę Najwyższej Izby Kontroli,

c) Zarząd miejscowego Okręgu Związku Zawodowego Pracowników Finansowych,

d) Generalny Sekretariat Narodowego Banku Polskiego,

podając w zestawieniu dla celów informacyjnych nazwy walorów, które mają być zniszczone i ich wartość nominalną.

6) Oddziały Narodowego Banku Polskiego przygotowują materiały dla Komisji i przydzielają jej pomoc techniczną.

7) Do zakresu działania Komisji należy:

a) przeliczenie walorów przeznaczonych do zniszczenia i ustalenie ogólnej ich ilości oraz wartości nominalnej,

b) stwierdzenie czy walory zostały poprzednio odpowiednio unieważnione,

c) sporządzenie wykazu walorów, przeznaczonych do zniszczenia względnie sprawdzenie prawidłowości zapisów w uprzednio już przygotowanym dla Komisji wykazie,

d) obecność przy niszczeniu i dopilnowanie, ażeby wszystkie przeznaczone do zniszczenia walory zostały dokładnie zniszczone; sposób zniszczenia zależny jest od miejscowych możliwości i odbywać się może przez palenie, miażdżenie, darcie, cięcie itp.,

e) sporządzenie w czterech jednobrzmiących egzemplarzach protokółu niszczenia według załączonego wzoru; — Oddział Narodowego Banku Polskiego przesyła po jednym egzemplarzu protokółu Ministerstwu Skarbu Departament VI Wydział Pożyczek i Długów, właściwej terytorialnie Delegaturze Najwyższej Izby Kontroli oraz Centralnej Księgowości Narodowego Banku Polskiego a czwarty pozostawia u siebie, do protokółów przeznaczonych dla Ministerstwa Skarbu, Oddziału Narodowego Banku Polskiego i Delegatury Najwyższej Izby Kontroli należy załączyć wykaz zniszczonych walorów (pkt 7c).

8) Wykazy walorów przeznaczonych do niszczenia (p. 7c) winny być sporządzane według następujących zasad:

a) Wykazy powinny być sporządzane oddzielnie dla poszczególnych rodzajów walorów (np. oddzielnie dla P. P. O. K., oddzielnie dla biletów skarbowych itd.),

b) wykazy powinny obejmować wszystkie walory ze szczegółowym opisaniem ich cech (numeracja, wartość nominalna, daty wystawienia i płatności, kupony znajdujące się przy obligacji oraz inne cechy charakterystyczne dla danego waloru),

c) w każdym wykazie walory powinny być zamieszczone w kolejności numeracji: emisji, serii, obligacji itp.; przy czym należy mieć na uwadze szczególne wymogi przewidziane w zarządzeniach lub instrukcjach, wydanych w związku z wypuszczeniem lub obsługą odnośnych walorów (np. przy P. P. O. K. zachowanie grup odpowiadających miesięcznym wykazom placówek wykupu),

d) w nagłówkach wykazów należy podawać nazwę Oddziału Narodowego Banku Polskiego, w którym niszczenie ma miejsce oraz zaznaczyć, że jest to załącznik do protokółu z odnośnej daty niszczenia.

9) Do ważności decyzji Komisji potrzebna jest obecność wszystkich członków (p. 2).

Decyzje odnośnie autentyczności względnie zakwalifikowania waloru do zniszczenia zapadają jednomyślnie. W przypadku różnicy zdań niszczenie odnośnego waloru zostaje wstrzymane, co należy zaprotokółować. W innych sprawach decyzje zapadają większością głosów, przy czym każdemu z członków przysługuje prawo zamieszczenia w protokóle odmiennego stanowiska.

Protokół podpisują wszyscy członkowie.

10) Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z mocą obowiązującą od dnia 1 listopada 1949 r.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczas wydane instrukcje dotyczące niszczenia walorów.

Minister Skarbu K. Dąbrowski

Wzór

Protokół

komisyjnego niszczenia państwowych papierów wartościowych z dnia . . . . 19 . . . r. (lub z dni od . . . . . . do . . . . . .) sporządzony w Oddziale Narodowego Banku Polskiego w . . . . .

Komisja w składzie:

1) z ramienia Ministerstwa Skarbu . . . .

2) z ramienia Narodowego Banku Polskiego . . . .

. . . .

przy obecności delegatów:

z ramienia Delegatury Najwyższej Izby Kontroli w . . . . . . Ob. . . . .

z ramienia Zarządu Okręgu Związku Zawodowego Pra-

cowników Finansowych w . . . . Ob. . . . . . .
oraz
z ramienia Generalnego Sekretariatu Narodowego Banku Polskiego Ob. . . . .
po stwierdzeniu, że wszystkie przeznaczone do zniszczenia . . . . . . (wymienić rodzaj walorów) były unieważnione . . . . (określić sposób unieważnienia), ustaliła następujące ilości walorów, przeznaczonych do zniszczenia: (przykład):

1) P. P. O. K. wartości nominalnej
a zł 2.000 — szt. 100 na zł 200.000
2) P. P. O. K. wartości nominalnej
a zł 500 — szt. 200 na zł 100.000
Razem: szt. 300 na zł 300.000

1) Bilety skarbowe Em. III wartości nominalnej
a zł 5.000 — szt. 10 na zł 50.000
2) Bilety skarbowe Em. IV Ser. I wartości nominalnej
a zł 50.000 — szt. 5 na zł 250.000
Razem szt. 15 na zł 300.000

ogółem ustalono do zniszczenia walorów sztuk 315 na kwotę zł 600.000 słownie zł . . . .
odpowiadającą ilościom i wartości nominalnej walorów, jak w załączonych do niniejszego protokółu wykazach (podać ich ilość).
Wszystkie wyżej wyszczególnione walory zostały w obecności Komisji zniszczone przez . . . .
(wymienić sposób zniszczenia).
Czas pracy Komisji trwał od dnia . . . . od godziny . . . . do dnia . . . . . . do godziny . . . .
przy następującym przebiegu pracy:
w dniu . . . . . od godziny . . . do godziny . . .
sprawdzono i zniszczono . . . . (wymienić nazwę walorów) sztuk . . . na zł . . . . . w/g wykazu . . . . . . poz. . . . . . .
w dniu . . . . . od godziny . . . . . itd.
Protokół został sporządzony w czterech jednobrzmiących egzemplarzach.

Protokół został podpisany przez wszystkich członków Komisji bez żadnych zastrzeżeń i uwag (względnie wymienić zastrzeżenia i uwagi poszczególnych członków).

Data . . . . . Podpisy . . . .

---

241. Okólnik z dnia 26 września 1949 r.

w sprawie stosowania do spółdzielni należących do Centralnego Związku Spółdzielczego zwolnień od opłat skarbowych i od podatku obrotowego.

I. Przepisem dodatkowym Nr 13 lit. a) Części II Tabeli opłat skarbowych, stanowiącej załącznik do dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 107) w brzmieniu nadanym art. 1 ust. III lit. e) ustawy z dnia 2 lipca 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 310) — od opłaty skarbowej od podań i świadectw zwolnione są między innymi spółdzielnie należące do Centralnego Związku Spółdzielczego. Ponieważ, zgodnie z wyjaśnieniem Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 29 sierpnia 1949 r. Nr Org. I 4a/294/838c — „każda spółdzielnia, która otrzymała **oświadczenie o celowości**, jest członkiem Centralnego Związku Spółdzielczego", nie należy, celem przyznania zwolnienia od opłaty skarbowej od podań i świadectw (zezwoleń), żądać od takich spółdzielni oddzielnych zaświadczeń stwierdzających ich przynależność do C. Z. S., jeżeli okażą one oświadczenie o celowości, wydane przez C. Z. S.

Przepisy § 21 ust. 6 zdanie drugie i § 22 ust. 3 r. w. opł. skarb. mają tu odpowiednio zastosowanie.

II. W zakresie podatku obrotowego stawki podatkowe przewidziane w art. 7 ust. 1 pkt 2) i pkt 5), art. 9 ust. 1 lit. A) i C) pod. obrot. oraz zwolnienia od podatku w myśl. art. 4 i ulgi udzielone z mocy przepisu art. 20 pod. obr. przysługują spółdzielniom poczynając od miesiąca, w którym właściwa Centrala spółdzielni wydała im oświadczenie o celowości.

W zakresie podatku dochodowego sprawę powyższą reguluje przepis § 61 r. w. pod. doch.

Dyrektor Departamentu S. **Kołakowski**

242. Okólnik z dnia 30 września 1949 r.

w sprawie zabezpieczenia poprzeczek na laskach mierniczych do napojów winnych.

Przeprowadzone ostatnio w wytwórniach napojów winnych kontrole wykazały, że zabezpieczanie poprzeczek lasek mierniczych przez nakładanie plomb w miejscu skrzyżowania laski mierniczej z poprzeczką, jest niepraktyczne; szczególnie w wytwórniach napojów winnych, gdzie laska przed jej użyciem do pomiaru musi być dobrze wymyta, drut służący do nałożenia plomby, na skutek częstego zamoczenia łatwo rdzewieje, staje się coraz słabszy i bardzo łatwo ulega zerwaniu.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że nakładanie plomb w miejscu skrzyżowania laski mierniczej z poprzeczką ma na celu uniemożliwienie przesunięcia poprzeczki. Cel ten osiągnięty być może przez wypalenie względnie wybicie godła państwowego. Fakt, że we wzorze Nr 12 do § 39 ust. 6 rozporządzenia z dnia 12 grudnia 1946 r. w sprawie wyrobu napojów winnych przewiduje się dla zabezpieczenia laski mierniczej przed zmianami nałożenie w miejscu skrzyżowania się laski mierniczej z poprzeczką plomby, nie przesądza, że tylko ten jeden sposób zabezpieczenia jest dopuszczalny. Zabezpieczanie poprzeczki przed zmianami może być równie dobrze dokonane przez wypalenie (na drzewie) względnie wybicie (na nitach) godła państwowego. Odpowiednie zdanie protokółu pomiaru należy wówczas odpowiednio zmienić.

Dyrektor Departamentu **Inż. T. Sibera**

---

243. Okólnik z dnia 1 października 1949 r.

w sprawie jednokrotnego podatku obrotowego od obrotów, osiąganych przez centralne zarządy i zjednoczenia przemysłowe, powstające na skutek reorganizacji dotychczasowych centralnych zarządów.

W związku ze zmianami w strukturze organizacyjnej przemysłów, podległych ministerstwom, utworzonym w miejsce zniesionego Ministerstwa Przemysłu i Handlu, a wchodzących w skład dotychczasowych Centralnych zarządów, o których mowa w § 3 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1948 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o poborze jednokrotnego podatku obrotowego od sprzedaży towarów poszczególnych przedsiębiorstw, podległych tym zarządom (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 102, poz. 479), powstają nowe zarządy centralne, obejmujące określoną część zakresu działania zarządów dotychczasowych.

Do czasu formalnego uregulowania sprawy najdalej jednak do dnia 31. XII. 1949 r. — do centralnych zarządów (zjednoczeń, central zaopatrzenia), powstających w miejsce dotychczasowych centralnych zarządów, należy stosować przepisy cytowanego na wstępie zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1948 r., przy czym do nowopowstających centralnych zarządów (zjednoczeń, central zaopatrzenia) należy stosować stawkę jednokrotnego podatku obrotowego w wysokości, określonej dla zarządu, z którego powstały nowe jednostki organizacyjne. Obroty wzajemne pomiędzy nowymi centralnymi zarządami (zjednoczeniami, centralami zaopatrzenia), powstałymi z jednego centralnego zarządu, o którym mowa w § 3 cytowanego zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1948 r., należy uważać jako obroty, objęte w myśl cytowanego zarządzenia jednokrotnym podatkiem obrotowym.

W przypadku powstania wskutek zmian w strukturze organizacyjnej przemysłu, nowych centralnych zarządów (zjednoczeń bądź central zaopatrzenia) o zakresie działania obejmującym (w całości lub części) dotychczasową działalność 2 lub więcej centralnych zarządów, wymienionych w § 3 cytowanego zarządzenia Ministra Skarbu, których obroty podlegały różnym stawkom podatkowym, do tych nowych komórek organizacyjnych stosuje się zasady zawarte w niniejszym okólniku z tym, że nowopowstała jednostka organizacyjna (przemysłowa bądź handlowa) opłacać będzie jednokrotny podatek obrotowy w wysokości stawki, określonej dla tego z centralnych zarządów, z których powstała nowa komórka organizacyjna, którego obrót podlegał najwyższej stawce.

Zasad zawartych w niniejszym okólniku nie stosuje się do nowopowstających centralnych zarządów (zjednoczeń bądź central zaopatrzenia), których zakres działania obejmuje choćby tylko częściowo nowe przedsiębiorstwa, nie podlegające w myśl cytowanego zarządzenia jednokrotnemu podatkowi obrotowemu.

Za Ministra Skarbu Prof Dr Leon Kurowski
Podsekretarz Stanu

244. Okólnik z dnia 4 października 1949 r.
w sprawie tępienia pokątnego pośrednictwa w sprawach podatkowych.

W związku z art. 18 ust. 5, art. 20 ust. 2 i art. 22 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174 oraz z 1948 roku Nr 12, poz. 94 i Nr 52, poz. 413) do zastępowania stron w postępowaniu podatkowym przed władzami podatkowymi są uprawnione, poza osobami uprawnionymi do reprezentowania strony z mocy przepisów normujących jej działalność, — osoby wpisane na listę adwokatów oraz w sprawach mniejszej wagi — osoby, które z mocodawcą łączą pewne, obiektywnie stwierdzalne, węzły, wyszczególnione w powołanym ustępie 2 art. 22, a mianowicie: pokrewieństwo, prowadzenie wspólnego gospodarstwa domowego, zarząd majątku podatnika lub umowa o pracę, a władza podatkowa nie ma wątpliwości co do istnienia i zakresu uprawnienia do zastępstwa.

Do kręgu uprawnionych zastępców Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 14 lutego 1949 r. Nr D. V. 2905/1/49, zamieszczonym pod poz. 31 w Nr 6 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, zaliczyło ponadto delegatury Centralnego Związku Spółdzielczego, o ile chodzi o zastępowanie przed władzami podatkowymi central spółdzielni i zrzeszonych w nich spółdzielni.

Powyższe ścieśniające przepisy dekretu o postępowaniu podatkowym, co do zastępstw stron mają na celu wyłączenie z grona pełnomocników w postępowaniu podatkowym osób trudniących się zawodowo zastępstwem stron, a nie będących adwokatami, przede wszystkim tzw. pokątnych doradców.

Tymczasem ze sprawozdań ministerialnych organów inspekcyjnych doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre władze podatkowe tolerują zastępowanie podatników przed władzami podatkowymi przez osoby nieuprawnione do zastępstw, jak np. m. inn. przez właścicieli lub pracowników biur buchalteryjnych oraz przez b. pracowników państwowych (skarbowych) bądź zwolnionych ze służby bądź przeniesionych w stan spoczynku.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę podległych władz na niedopuszczalność tolerowania tego rodzaju pokątnego pośrednictwa w sprawach podatkowych i poleca ściśle przestrzegać, o ile chodzi o zastępowanie stron w postępowaniu podatkowym, powołanych przepisów dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

245. Okólnik z dnia 5 października 1949 r.
w sprawie obowiązku podatkowego notariuszów.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że tymczasowa instrukcja Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 17 lipca 1946 r. w sprawie reorganizacji notariatu, na podstawie której Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 27 stycznia 1947 r. Nr D. V. 538/3/47 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 50) ustaliło zasady opodatkowania notariuszów, została uchylona zarządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 października 1947 r. W związku z powyższym dalsze traktowanie notariuszów jako odrębnych podmiotów podatkowych w odniesieniu do dochodów z kancelarii notarialnej i dochodów osobistych straciło uzasadnienie.

Mając jednak na względzie, że ustalenie wysokości zobowiązań podatkowych notariuszów z tytułu podatku dochodowego za lata podatkowe 1947 i 1948 dokonane już zostało przy zastosowaniu postanowień powołanego okólnika, Ministerstwo Skarbu poleca nie kwestionować wymiarów dokonanych za te lata, jeśli chodzi o dochody kancelarii, na imię p. o. notariusza niezależnie od jego dochodów osobistych, natomiast poczynając od roku podatkowego 1949 poleca dokonywać jednego wymiaru podatku dochodowego od podstawy opodatkowania, w której skład wejdą zarówno dochody z kancelarii jak i ewent. dochody z innych źródeł przychodów posiadanych przez notariusza lub podlegających łącznemu z nim opodatkowaniu członków jego rodziny.

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

246. Okólnik z dnia 5 października 1949 r.
w sprawie rozwózkowej sprzedaży piwa przez browary.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że w okręgach niektórych izb skarbowych władze podatkowe, powołując się na postanowienia § 109 p. 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8. III. 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 108) kwestionują legalność rozwózkowej sprzedaży piwa dokonywanej przez browary i spisują protokóły karne za to, że rozwożone piwo nie jest pokrywane rachunkiem.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że nie należy kwestionować piwa sprzedawanego w trybie tzw. rozwózkowej sprzedaży, to znaczy rozwożonego środkami transportowymi browaru (z wyjątkiem wagonów kolejowych) wracającymi w tym samym dniu do browaru, a oferowanego przez przedstawicieli browaru ewentualnie odbiorcom bez uprzednich zamówień, jeżeli na powyższe piwo wystawione jest świadectwo przewozowe, zgodnie z art. 50 ust. 1 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o postępowaniu akcyzowym (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 123), stanowiące dowód, że piwo, któremu towarzyszy świadectwo zostało zaksięgowane w browarze na rozchód. Do chwili zawarcia transakcji kupna sprzedaży między przedstawicielem browaru a nabywcą, piwo pochodzące z rozwózkowej sprzedaży jest własnością browaru skutkiem czego na piwo to nie może być wystawiony rachunek. Ponieważ jawność obrotu jest w sposób dostateczny zagwarantowana przez dołączone świadectwo przewozowe i zapisy w księdze pomocniczej rozchodu piwa w browarze, przeto żądanie wystawienia rachunku przed dokonaniem sprzedaży, gdy jeszcze nie wiadomo, kto będzie nabywcą piwa rozwożonego, jest żądaniem niemożliwym do spełnienia.

Wobec tego zaś, że przepis § 109 p. 6 może mieć tylko zastosowanie przy przewozie towarów już sprzedanych przeto Ministerstwo Skarbu zarządza, by przy rozwózkowej sprzedaży piwa własnymi środkami przewozowymi browarów, towarzyszące odnośnym przesyłkom piwa świadectwa przewozowe, odpowiadające przepisanym wymogom, traktować na równi z rachunkami, o których mowa w § 109 pkt 6 cyt. rozporządzenia. Wszczęte w oparciu o przepis § 109 pkt 6 sprawy karne skarbowe należy umorzyć dla braku znamion przestępstwa.

Dyrektor Departamentu Inż. T. Sibera

247. Okólnik z dnia 6. października 1949 r.
w sprawie zwolnienia instytucji leczniczych i naukowych od składania zabezpieczenia należności podatkowych z tytułu poboru spirytusu po niższej cenie.

Ministerstwo Skarbu na podstawie § 111 ust. 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 108) w sprawie wykonania dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym zwalnia aż do odwołania instytucje państwowe, naukowe, związku samorządu terytorialnego, ubezpieczeń społecznych, oraz inne instytucje uspołecznione tudzież o charakterze wyższej użyteczności publicznej, pobierające spirytus do celów leczniczych, sanitarnych, naukowo - badawczych, dezynfekcyjnych, aptecznych i szkoleniowych (w zakładach naukowych), od obowiązku składania zabezpieczenia należności podatkowych z tytułu poboru spirytusu po niższej cenie pod warunkiem złożenia pisemnego oświadczenia, że zobowiązują

się pokryć wszelkie należności, jakie mogą powstać z tytułu zużycia spirytusu niezgodnie z zezwoleniem.

W przypadku nieposiadania przez instytucję osobowości prawnej, oświadczenie takie powinna złożyć ta instytucja, pod nadzorem której instytucja pobierająca spirytus się znajduje.

Dyrektor Departamentu **Inż. T. Sibera**

---

248. Okólnik z dnia 11 października 1949 r. w sprawie uregulowania należności przez spółdzielnie Związku Samopomocy Chłopskiej i spółdzielnie Parcelacyjno-Osadnicze za przejęte od urzędów likwidacyjnych maszyny i inwentarze rolne.

Ministerstwo Skarbu nawiązując do okólnika b. Głównego Urzędu Likwidacyjnego Nr 69/48 z dnia 15. XI. 1948 r. Nr Pow. III/104/253/48 i ust. 2 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 9. II. 1949 r. w sprawie sprzedaży maszyn i inwentarzy rolnych przez urzędy likwidacyjne ośrodkom maszynowym (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 5, poz. 25) zarządza co następuje:

Rejonowe Urzędy Likwidacyjne przystąpią do pobrania należności Skarbu Państwa za maszyny i inwentarze rolne przekazane ośrodkom maszynowym spółdzielni Związku Samopomocy Chłopskiej i spółdzielni Parcelacyjno-Osadniczych i w związku z tym wyślą do zainteresowanych spółdzielni stosowne wezwania do uiszczenia należności w terminie 30 dni z pouczeniem, że spłata tych należności na wniosek spółdzielni może być rozłożona na raty płatne w okresie do lat pięciu.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu upoważnia naczelników rejonowych urzędów likwidacyjnych do rozkładania powyższych należności na raty w wyżej wskazanym okresie z tym, że wysokość i terminy płatności rat powinny być uzgodnione z zainteresowanymi spółdzielniami.

Podsekretarz Stanu **W. Jastrzębski**

---

249. Okólnik z dnia 13 października 1949 r. w sprawie wykładni art. 120 p. k. s.

Jedna z Izb Skarbowych ma wątpliwości, jakie sankcje karne należy stosować w wypadkach przerobu, mieszania, rozlewania, przetwarzania produktu akcyzowego albo przechowywania go w stanie innym, niż wypuszczony do obrotu, jeżeli czynności te są wykonywane bez wymaganego zezwolenia. Wątpliwości polegają na tym, czy w powyższych wypadkach należy stosować sankcje karne z art. 120 p.k.s., czy też sankcje karne z art. 126 p.k.s. Chodzi tu np. o rozlew esencji octowej, o rozlew piwa poza browarem bez właściwego zezwolenia itp.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Wszystkie wyżej wymienione czynności niezależnie od tego, czy w prawie akcyzowym są bezwzględnie zakazane, czy też są dozwolone pod warunkiem uzyskania odpowiedniego zezwolenia stanowią występek z art. 120 p.k.s., jeżeli sprawca na wykonywanie tych czynności w obrocie handlowym nie posiada wspomnianego zezwolenia, ponieważ we wszystkich tych wypadkach sprawca działa „wbrew przepisom prawa akcyzowego". Pogląd, jakoby w wypadkach np. rozlewu piwa w detalicznym zakładzie sprzedaży albo rozlewu w obrocie handlowym kwasu octowego, bez zezwolenia władzy akcyzowej, należało stosować art. 126 p.k.s., z uwagi na to, że wymienione czynności nie są w prawie akcyzowym bezwzględnie zabronione, a wymagają jedynie uzyskania odpowiedniego zezwolenia, nie jest trafny, gdyż art. 126 p.k.s. może być stosowany tylko do takich naruszeń przepisów akcyzowych, które nie stanowią występków przewidzianych w art. 111—125.

Stąd wynika, że we wszystkich wyżej opisanych wypadkach należy stosować art. 120 p.k.s. zarówno, gdy chodzi o czynności bezwzględnie zakazane jak i czynności dozwolone pod pewnymi warunkami, jeżeli tych warunków nie zachowano, skoro art. 120 p.k.s. w tym względzie nie zawiera żadnych ograniczeń.

Dyrektor Departamentu **H. Birencwajg**

250. Okólnik z dnia 17 października 1949 r. w sprawie zwrotu nadpłat w S. F. O.

W związku z zapytaniami izb skarbowych w sprawie podania sposobu dokonywania zwrotów względnie przerachowań nadpłat powstałych z wpłat uskutecznionych na poczet wkładów oszczędnościowych S. F. O. przez uczestników funduszu „A" — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1. Wszystkie zwroty i przerachowania nadpłat ujawnionych w rocznych wkładach (składkach) oszczędnościowych S. F. O. na kontach podatkowych uczestników funduszu A mają być dokonywane w trybie postanowień § 5 i 15 instrukcji z dnia 8 kwietnia 1948 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 40, poz. 144) tj. poprzez rachunek oszczędnościowo-inwestycyjny uczestnika.

Z związku z tym przed dokonaniem zwrotu względnie przerachowania należy przenieść na kartę rachunkową sumę wpłat odkontowanych w bieżącym roku na koncie podatkowym.

2. Przy zarządzeniu zwrotu nadpłat należy mieć na uwadze, że nadpłata może być zwrócona (przerachowana) w wysokości ujawnionej na koncie podatkowym tylko w tych przypadkach, gdy z wpłat wniesionych na rachunek oszczędnościowo-inwestycyjny, a powodujących nadpłatę na koncie podatkowym, nie dokonano uczestnikom żadnych wypłat względnie przeniesień na jego wolny rachunek.

W przeciwnym razie wysokość zwrotu (przerachowania) powinna być pomniejszona o kwoty już uczestnikowi wypłacone z uiszczeń powodujących nadpłatę bądź to przy przenoszeniu na wolny rachunek uczestnika 5% od stanu rachunku oszczędnościowo-inwestycyjnego na dzień 31 grudnia każdego roku, bądź też przy sposobności wypłat w przypadkach przewidzianych w art. 20 i 21 ustawy o obowiązku społecznego oszczędzania.

Wysokość potrąceń powinna być uwidoczniona w sporządzonej na druku wz. 208 decyzji o zwrocie (przerachowaniu) nadpłaty.

Przykład:

Uczestnikowi wymierzono w roku 1948 składki na S. F. O. w kwocie 80.000 zł, na poczet których wpłacił dnia 1 grudnia 1948 r. 60.000 zł, 1 lutego 1949 r. — 10.000 zł i 1 czerwca 1949 r. 10.000 zł.

Ponieważ definitywny wymiar rocznego wkładu za ten rok został ustalony na kwotę 50.000 zł, przeto na skutek przeprowadzonego odpisu powstała na koncie podatkowym uczestnika nadpłata w kwocie 30.000 zł. Nadpłatę tę spowodowały uiszczenia dokonane w czerwcu i lutym 1949 r. po 10.000 zł oraz kwota 10.000 zł wpłacona w grudniu 1948 r. a objęła kwotą 60.000 zł.

W dniu 1 stycznia 1949 r. ze stanu rachunku oszczędnościowo-inwestycyjnego w kwocie 60.000 zł przeniesiono na wolny rachunek uczestnika 5%, tj. kwotę 3.000 zł, wskutek czego na rachunku oszczędnościowo-inwestycyjnym pozostała kwota 57.000 zł.

W marcu 1949 r. uczestnik zażądał zwrotu połowy wniesionych wkładów oszczędnościowych w związku z urodzeniem się dziecka. Ponieważ stan wkładów wynosił w tym czasie 67.000 zł (tj. kwota stanu w dniu 1 stycznia 1949 r. powiększona o wpłatę 10.000 zł dokonaną w dniu 1 lutego 1949 r.) uczestnikowi wypłacono 33.500 zł, a na rachunku oszczędnościowo-inwestycyjnym pozostała również kwota 33.500 zł.

Przy zarządzeniu zwrotu nadpłaty należy przenieść na rachunek oszczędnościowo - inwestycyjny kwotę 10.000 zł uiszczoną 1 czerwca 1949 r., wskutek czego stan rachunku wyniesie 43.500 zł, oraz dokonać z nadpłaty potrąceń następujących kwot:

a) 500 zł — z tytułu przeniesionych na wolny rachunek uczestnika 5% od kwoty 10.000 zł figurującej w stanie rachunku na dzień 31 grudnia 1948 r.,

b) 4.750 zł — z tytułu podjętych przez uczestnika z okazji urodzin dziecka 50% z kwoty 9.500 zł stanowiącej różnicę między wykazanymi pod a kwotami 10.000 zł i 500 zł,

c) 5.000 zł — z tytułu podjętych z okazji urodzin dziecka 50% z kwoty 10.000 zł wpłaconej na poczet składek w dniu 1 lutego 1949 r.

Łączna kwota potrąceń wyniesie 10.250 zł, wskutek czego w figurującej na koncie podatkowym nadpłaty w kwocie 30.000 zł, można zwrócić (przerachować) uczestnikowi po przez rachunek oszczędnościowo - inwestycyjny tylko kwotę 19.750 zł. Po zwrocie stanu rachunku oszczędnościowo-inwestycyjnego wynosić będzie 23.750 zł (tj. 43.500 zł mniej 19.750 zł).

3. Figurujące na koncie podatkowym saldo dodatnie, wykazujące nadpłatę, której zwrot nastąpi po przez rachunek oszczędnościowo-inwestycyjny (w podanym przykładzie kwotę 30.000 zł) należy zlikwidować w drodze dokonywania czerwonym atramentem odpisu uiszczeń na koncie podatkowym (w przedziałce uiszczenia) i równocześnie przebitkowo w specjalnym dzienniku odpisów uiszczeń z tytułu zwrotów nadpłat w S.F.O. Wspomniany dziennik ma być prowadzony na drukach dziennika przypisów-odpisów wzór Nr 207.

W zestawieniu wpływów podatkowych wz. 215 b należy wpływy na S. F. O. wykazywać w dwóch kwotach, a mianowicie:

a) kwotę równą różnicy między sumą wpływów a sumą odpisów uiszczeń z tytułu nadpłat w S. F. O.,

b) kwotę nadpłat w S. F. O. wg powyższego dziennika odpisów.

Do księgi zestawień podatkowych należy przenosić tylko kwotę wykazaną pod a.

4. Zwroty względnie przerachowania nadpłat powstałych w pobranych na rzecz S. F. O. dodatkach za zwłokę mają być dokonywane z bieżących wpływów w drodze zapisywania tych zwrotów do dziennika wypłat (druk PKO Nr 68) w osobnej, specjalnie w tym celu utworzonej przedziałce.

Dyrektor Departamentu **Wł. Andruszczenko**

---

251. Okólnik z dnia 19 października 1949 r.

w sprawie dostarczenia danych wydziałom samorządowym urzędów wojewódzkich z zakresu gospodarki mieszkaniowej.

Zgodnie z wnioskiem Ministra Administracji Publicznej z dnia 22 września 1949 r. Nr E. G./IV-2/1960 w sprawie planowania gospodarki mieszkaniowej Ministerstwo Skarbu poleca wszystkim urzędom i instytucjom podległym lub nadzorowanym przez Ministerstwo niezwłoczne dostarczenie właściwym wydziałom samorządowym urzędów wojewódzkich oraz Zarządom Miejskim m. st. Warszawy i m. Łodzi następujących danych z zakresu gospodarki mieszkaniowej, objętej planem poza limitami **Z. O. R.-u.**

A. ilości izb mieszkalnych: 1) nowych, 2) do odbudowy, 3) mających ulec kapitalnemu remontowi w latach 1949; (przewidywane wykonanie) i na poszczególne lata 1950—55 (plan) oraz ich powierzchnię;

B. ilości izb mieszkalnych i powierzchnię użytkową lokali mieszkalnych na dzień 31. XII. 1948 r.

Przy sporządzaniu wykazów izb mieszkalnych należy uwzględnić izby mieszkalne, znajdujące się w budynkach administracyjnych. Wykazem należy również objąć izby mieszkalne, użytkowane obecnie na inne cele, które przewidziane są w planie 6-letnim do zwolnienia na cele mieszkalne (skutkiem np. akcji budownictwa administracyjnego).

Wymienione w punkcie A i B wykazy izb winny być również dostarczone odnośnym jednostkom terenowym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Dyrektor Departamentu **H. Birencwajg**

KOMUNIKATY

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się blankiety pokwitowań kasowych poborców skarbowych Seria C Nr 302099 i 302100 zagubione przez poborcę skarbowego 2 Urzędu Skarbowego we Wrocławiu.

o unieważnieniu blankietu karty rejestracyjnej.

Unieważnia się blankiet karty rejestracyjnej za Nr 474352 zagubiony w Urzędzie Skarbowym w Strzelinie, Okręgu Izby Skarbowej we Wrocławiu.

Wydział Gospodarczy zawiadamia, że z dniem 1 listopada br. za 1 blok odstępowanych odpłatnie „asygnat kasowych" wynosić będzie 130 zł.

Wobec odnalezienia się zagubionych w Urzędzie Skarbowym w Jaworze, Okręgu Izby Skarbowej we Wrocławiu, blankietów pokwitowań kasowych wzór Nr 4, Seria D. za Nr 441001—442000, unieważnionych komunikatem zamieszczonym w Nr 83 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1948 r. — unieważnienie ich uchyla się.

SPROSTOWANIE

W okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 18 grudnia 1948 r., ogłoszonym w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 101, poz. 472 z roku 1948, wkradły się następujące błędy, a mianowicie:

1) w części II. B) pkt 3) str. 787 lewa szpalta wiersz ósmy, wydrukowano „autorów" zamiast „utworów",

2) w części II. C) pkt 2) str. 787 lewa szpalta wiersz czwarty, wydrukowano „od czasu sprzedaży" zamiast „do czasu sprzedaży",

3) w części III. str. 787 prawa szpalta wiersz drugi, wydrukowano „sortymentowych nowy" zamiast „sortymentowych nowych", co niniejszym prostuje się.

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacji urzędowych.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 52 wydaną przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego dla ob. Grabowskiej Sabiny.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 1804 wydaną przez Izbę Skarbową w Warszawie dla ob. Radlewskiej Stefanii.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 546 wydaną przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego dla ob. Lewandowskiego Józefa.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 21428 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny w Warszawie dla ob. Szczepańskiej Jadwigi.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 1287 wydaną przez Izbę Skarbową w Warszawie dla ob. Kamińskiego Aleksandra.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 1279 wydaną przez Izbę Skarbową w Katowicach dla ob. Sadego Jana.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 410 wydaną przez Izbę Skarbową w Gdańsku dla ob. Jadwiszczak Zofii.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 4381 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny w Warszawie dla ob. Podlaka Franciszka.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 116 oraz legitymację specjalną Nr 781 wydanych przez Okręgowy Inspektorat Ochrony Skarbowej w Kielcach dla ob. Ziemnickiego Mieczysława.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 256 oraz legitymację specjalną Nr 1502, wydanych przez Okręgowy Inspektorat Ochrony Skarbowej w Poznaniu dla ob. Kamińskiego Aleksandra.

Cena zł 75

Prenumerata wynosi: rocznie zł 2400, półrocznie — zł 1300, kwartalnie — zł 700.
Prenumeratę należy wpłacać zgóry na piętnaście dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto Administracji Dz. Urz. Min. Skarbu w PKO w Warszawie Nr I-4428.
Należność za ogłoszenia o zagubionych lub skradzionych legitymacjach urzędowych wynosi zł 600 (ryczałt).
Inne ogłoszenia — zł 90 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.
Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstawa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Druk. P.W.P.W. Warszawa, Sanguszki 1. Zam. 9810, B-91411, 9,520, 24. X. — 27. X. — 49.